

Ukrajinské lidové pohádky

Ilustrovala
Yew Haidamaka

FRAGMENT

Ukrajinské lidové pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Ludmila Zilynská, Marie Marčanová, Jaroslav Kabíček

Ukrajinské lidové pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ukrajinské lidové pohádky

Z ukrajinských originálů volně přeložila
Ludmila Zilynská

Ukrajinské lidové pohádky

ilustrovala
Yev Haidamaka

FRAGMENT

Translation © Ludmila Zilynská – dědicové, 2023
Translation © Jaroslav Kabiček – dědicové, 2023
Translation © Marie Marčanová – dědicové c/o DILIA, 2023
Illustrations © Yev Haidamaka, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-253-6311-9
ISBN e-knihy 978-80-253-6486-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6487-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6485-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

SLAMĚNÝ BÝČEK

Žil jednou stařeček se stařenkou. Žili si spokojeně, stařeček vařil smolu, stařenka zase vysedávala doma a předla len.

Ale jednou se milá stařenka do stařečka pustila:

„Poslouchej, starý, udělej mi slaměného býčka, a to ti povídám, dobře ho natři smolou.“

„Co sis to, hloupá, zamanula, k čemu ti bude takový býček?“

„I jen se nestarej, však já už vím, co s ním.“

Pustil se tedy dědoušek volky nevolky do práce, upletl ze slámy býčka a pěkně ho napustil smolou.

Časně zrána vzala stařenka náruč lnu a hnala svého slaměného býčka na pastvu.

Sama se pak posadila do trávy pod kopcem, roztočila vřeténko a pobízí:

„Pas se, můj býčku, pas se na travičce, přadýnka si zatím navinu.“

Předla a předla, ale mnoho neupředla, přišla na ni dřímota.

A tu jako na zavalanou vyběhne z černočerného lesa, od vysokého mlází, medvědisko a oboří se na býčka:

„Povídej, co jsi zač!“

Býček se nedá dlouho prosit.

„Jsem býček roháček,“ povídá: „ze slámy upletený, smolou polepený.“

Medvěd mu říká:

„Když jsi slaměný, smolou lepený, dej mi té smoly, ať si mohu slepit potrhaný bok!“ Býček mlčí, ani nedutá. Medvěd nečeká, zakousne se mu do boku a začne smolu strhávat. Trhal, trhal, až mu v ní uvízly zuby, drží mu ve smole jako přišité. Škubal sebou, škubal – ale ať škubal sebevíc, nikam to nevedlo! Zatáhl toho býčka kdovíkam.

Stařenka se probudí, po býčkovi ani vidu.

„Ach, to je mi nadělení! Kam jen se můj býček poděl? Asi se už vypravil domů.“

Hodí si rychle kužel s hřebenem přes rameno a honem za býčkem. Ale co nevidí – medvěd táhne jejího býčka.

Stařenka pospíchá za stařečkem:

„Stařečku, povídám, stařečku, býček nám přivedl medvěda!“

Stařeček nemeškal, popadl medvěda, odlepil ho od býčka a – šups s ním do sklepa. Na druhý den, sotva slunko vstalo, stařenka už vzala kužel a žene býčka za humna na pastvu. Sama se posadila pod kopcem, vezme kužel do rukou a pobízí:

„Pas se, můj býčku, pas se na travičce, přadýnka si zatím navinu.“

Předla a předla, ale mnoho neupředla, oči se jí sklížily. A vtom z černočerného lesa, od vysokého mlází, vybíhá vlk šedivec a hned se lísá k býčkovi:

„To bych rád věděl, kdopak jsi! Pověz mi!“

„Jsem býček roháček, ze slámy upletený, smolou polepený.“

„Smolou polepený, říkáš,“ zaraduje se vlk: „dej mi trochu té smoly, zalepím si bok, však mi ho psi pěkně potrhali.“

„Jen si vem!“

Vlk se zakousl býčkovi do boku, chtěl si kus smoly odtrhnout. Trhal, trhal, až mu v ní uvízly zuby. Co by za to dal, kdyby je vytáhl: zkoušel to všelijak, ale ať dělal, co dělal, nepořídil nic. Div z milého býčka duši nevytrásl.

Stařenka se probudí, po býčkovi jako by se země slehla. Hned si věděla rady: „Snad už můj býček běžel domů,“ a cupitá za býčkem.

Ale co nevidí: vlk táhne po poli jejího býčka. Honem pospíšila domů, pověděla o tom stařečkovi. Stařík hodil i vlka do sklepa.

Na třetí den hnala stařenka býčka znovu na pastvu. Posadila se pod kopcem, ale v té chvíli usnula. A věřte nevěřte, už tam běží lištička.

„Kdopak jsi?“ vyzvídá na býčkovi.

„Jsem býček roháček, ze slámy upletený, smolou polepený.“

„Dej mi trochu té smoly, býčku milý, kožíšek si slepím, však ho ze mne chrti div nestáhli.“

Uvázla zuby i naše lištička, žádná lest jí tu nepomůže, nedokáže se vyprostit. Stařenka o tom pověděla stařečkovi, a stařeček hodil do sklepa i lištičku.

A nakonec stejně lapili i zajíčka ušáčka.

Když je měli všechny pěkně pohromadě, stařeček se postavil u dveří do sklepa a začal brousit nůž.

Medvěd, ten musí hned všechno vědět:

„Stařečku, načpak brousíš ten nůž?“

„Abych z tebe stáhl kůži a udělal z ní kožich pro sebe a pro stařenku.“

„Ach, nezabíjej mě, stařečku, pusť mě raději na svobodu! Sladkého medu ti nanosím.“

„Nu tak běž!“

A stařeček pustil medvěda ven.

Pak si sedl u dveří, a že bude brousit dál. Ale to neznáte vlka, tomu to nedá:

„Stařečku, nač brousíš ten nůž?“

„Abych z tebe stáhl kůži a ušil si na zimu teplou čepici.“

„Ach, nezapíjej mě, stařečku! Neprohloupíš, celé stádo ovcí ti za to přizenu.“

„Tak běž!“

Pustil i vlka.

Sedí stařeček u dveří a znovu se brouskem ohání. Lištička vystrčila čenich a ptá se: „Stařečku, pěkně prosím, pověz mi, nač si brousíš ten nůž?“

„Lištička má pěknou kožku, vystačí mi na límec i na čepici, chci ji stáhnout.“

„Ach, nestahuj ze mne kůži, stařečku, dostaneš ode mě husy a slípky, hnedky je přinesu.“

„Co mám s tebou dělat, běž!“

A lištičku pustil.

Zůstal mu jenom zajíček. I na toho brousí stařeček nůž. Zajíček se vyptává a stařeček mu povídá:

„Zajíček má kůžičku hebkou, teplou, budu mít na zimu rukavice a klobouk.“

„Ach, nezapíjej mě, stařečku, nanosím ti pentlí, náušnic a hezkých korálů, jen mě pusť na svobodu!“

Stařeček pustil i zajíčka.

Přenocovali jednu noc, když tu k ránu, sotva se slunko na svět rozkoukalo, fuk-fuk, někdo už přešlapuje stařečkovi za dveřmi. Stařenka měla lehké spaní, hned se probudila.

„Stařečku, no tak, stařečku! Něco nám fuká na dveře, honem se jdi podívat!“

Stařeček vyšel ven, dívá se, rozhlíží, kdo to ůká. Ten se podivil! Před prahem stál medvěd a na zádech táhl celý ůl plný medu. Stařeček med vzal a ůel zase spát.

Ale sotva ulehl, ozvalo se na dveře – ůuk-ůuk! Vyjde na zápraží – a co nevidí: vlk mu zatím nahnal plniċký dvůr ovcí. Za chvilenku půiběhla liůtiċka a půinesla husy, slípky, kdopak by se té havěti dopoċítal! Ani zajíċek na sebe nedal ċekat. Půihnal se za liůtiċkou s plným koůiċkem pentlí, náušnic a hezkých korálů.

Stařeček se raduje, staůenka jeůtě víc.

A milěho býċka uů nikdo na pastvu nevodil. Postával půed chaloupkou, opíral se o plot a jenom se vyhůíval na slunci.

O LIPCE A CHTIVÉ BÁBĚ

Žil jednou stařeček a toho už život netěšil, tak zlou měl doma bábu. Chaloupka už byla na spadnutí, ale bába nedala pokoj. Nenechala stařečka ani spravit děravou střechu, den co den ho posílala za výdělkem, pořád se jí zdála komora prázdná. Jednou si vzpomněla, že nemá čím topit.

„Poslouchej, táto, dojdi do lesa a usekni tu lipku na pasece, z té bude hodně dříví.“

„Tak já jdu,“ bručí stařeček. Vzal sekeru a zamířil k lesu.

Vešel do lesa a šel, jen co noha nohu mine, nerad kácel v lese stromy. Za chvíli byl na pasece u lipky. Ale sotva se rozmáchl sekerou, uslyšel, jak mu lipka říká lidským hlasem:

„Ušetři mě, dobrý muži, odměním se ti!“

Stařečkovi vypadla leknutím sekera z ruky. Postál u lipky, chvíli o tom divu divoucím přemýšlel a potom se vrátil domů.

Pověděl bábě, co ho potkalo, a ta začala stařečka hubovat:

„Jsi mi ale kus hlupáka! Hned jdi k lipce a popros o vůz s koníkem. Dost jsme se už pod dřívím nahrbili.“

„Když myslíš,“ bručí stařeček. Nasadil si čepici a šel.

Přijde k lipce na paseku a prosí:

„Lipko, babka chce, abys nám dala vůz s koníkem.“

„Dobrá,“ říká lipka: „Vrať se domů.“

Stařeček přijde domů a u chaloupky už stojí vůz se zapřaženým koníkem.

„Vidíš, táto, jak jsme si pomohli,“ chvástá se bába:

„Ale chalupu máme na spadnutí. Jdi a popros ještě jednou, třeba si dá lipka říct.“

Stařeček šel k lipce a poprosil o chalupu. „Dobrá,“ říká lipka: „Vrať se domů.“

Stařeček přijde domů a protírá si nevěřící oči: místo staré chalupy na spadnutí stojí na dvoře nové stavení, radost pohledět. Stařeček na něm mohl oči nechat, ale bába mu ani teď nedala pokoj.

„Táto, co abys ještě poprosil o dobytek a nějakou slípku? Potom nám snad už nebude nic chybět.“

Stařeček šel k lipce a poprosil o dobytek. „Dobrá,“ řekla lipka: „Vrať se domů.“

Doma čekalo stařečka nové překvapení. Dvůr byl plný dobytka, slípek a hus.

„Teď už nic nepotřebujeme!“ pochvaloval si stařeček.

„Tak to ne, táto, půjdeš si říct ještě o peníze!“

Chudák stařeček šel zpátky k lipce a poprosil o peníze.

„Dobrá,“ řekla lipka: „Vrať se domů.“

Doma našel stařeček bábu ve světnici, jak skládá na hromádky zlaťáky.

„Vidíš, táto, jací jsou z nás boháči?“ raduje se bába:

„Ale to nestačí, bohatých se lidé musí bát. Jdi k lipce a řekni jí, ať to udělá tak, aby se nás všichni lidé báli.“

A stařeček musel znovu do lesa. Vyřídil lipce, co si bába přeje. „Dobrá,“ říká lipka: „Vrať se domů.“

Doma se stařeček stěží protlačil dvorem, tolik tam hlídalo vojska a žandarmů. Ale bábě to bylo pořád málo.

„Poslouchej, táto! Chci, aby nám všichni lidé ve vsi sloužili. Víc už chtít nemůžeme, všechno máme.“

Stařečkovi se s takovým přáním do lesa nechtělo, ale bál se zlé báby. Pomalu došel na paseku k lipce a pověděl jí, co nového si bába přeje. Lipka dlouho mlčela a potom řekla: „Vrať se domů, dnes jsem tě vyslechla naposled.“

Doma stařeček našel všechno jako dřív: chaloupku na spadnutí a vyjedenou komoru. Tak lipka potrestala chtivou bábu za to, že měla pořád málo a ještě si chtěla zotročit lidi.

TŘI BRATŘI A OMLAZUJÍCÍ VODA

Byl jeden král a měl tři syny. Dva byli rozumní a mysleli si na královskou korunu. Zato třetí, nejmladší, moc rozumu nepochytil. Králi už zbělela hlava jako mléko, ale ještě se mu nechtělo umírat. Jednou měl v noci krásný sen: zdálo se mu o studánce s takovou vodou, že se v ní stačilo umýt, ba jen si oči protřít, a člověk hned omládl. Ráno pověděl král synům, jaký měl v noci sen, a říká:

„Kdo z vás mi přinese tu vodu, dostane polovinu království.“

Nejstarší syn byl nejvíc chtivý královské koruny:

„Já vám, otče, tu vodu přinesu.“

Poručil, aby mu postavili koráb, a když byl hotový, vzal s sebou nejkurážnější vojáky a vyplul na širé moře za živou vodou.

Rok na něho starý král marně čekal. Tu říká prostřední syn:

„Já vám, otče, tu vodu přinesu.“

A vydal se po moři za bratrem.

Starý král čekal marně další rok.

To už se ozval nejmladší syn:

„Tatínku, tu vodu vám přinesu já, snad se mi poštěstí víc než bratrům.“

Král ho okřikl:

„Kam bys, hlupáku, jezdil! Jeli pro tu vodu rozumnější, a nevrátili se, uděláš líp, když budeš sedět doma.“

Ale nejmladší syn tak dlouho prosil, až si dal starý král říct. Princ dostal starý koráb. Museli ho nejdřív zalít smolou, zatékalo do něho ze všech stran. A k tomu král synovi přidal dva vysloužilé vojáky, kteří už ani pušku neuzvedli.

Plavili se po širém moři měsíc, plavili se druhý a nespátřili ani cípeček země. Až jednou se jim ukázala v dálce na ostrově vysoká hora. Tak vysoká, že se její vrcholek ztrácel v mracích. Princ říká vojákům:

„Zakotvíme u té hory a přenocujeme tam.“

Přistáli u hory, a najednou v ní uviděli blikat světýlko. Princ nechal vojáky na palubě a sám se vydal za světlem. Vešel do malé jeskyně a uviděl tam stařečka s bílými vousy.

„Dobrý večer, dědečku.“

Stařeček ho přivítal a hned se vyptával, kdo je a odkud. Princ mu pověděl o sobě, o starém králi i o snu, který se otci zdál.

„Slyšel jsem o takové vodě,“ říká stařeček: „Jenže k té máš, chlapče, ještě daleko. Žiju tady už sto roků, a nespátřil jsem ani ptáčka, ani živáčka, ještě nikdo se pro kouzelnou vodu do takové dálky nevypravil. Ale abys neřekl, pomohu ti. Dostaneš ode mne veslo – jen je ponoříš do vody, ujedeš s lodí tisíc mil.“

Princ stařečkovi poděkoval a ten za ním ještě volal od skály:

„Pušť se s korábem dál kolem hory, jsou tam ještě dvě jeskyně. V těch žijí moji bratři, budou mít radost z návštěvy.“

Princ se vydal s korábem kolem ostrova a navečer druhého dne znovu uviděl v hoře světlo. V malé jeskyňce

vydlabané ve skále našel stařečka s ještě delšími vousy, než měl první poustevník.

„Dobry večer, dědečku.“

Stařeček prince přivítal a vyptával se ho, kdo je a odkud. Chtěl vědět, co je nového ve světě.

Princ se mu upřímně svěřil, proč se vydal na moře.

„Slyšel jsem o kouzelné vodě,“ říká stařeček: „Ale máš k ní, chlapče, ještě daleko. Ostrov se studánkou je odsud kolik tisíc mil a studánku skrývá před lidmi hora vyšší než naše. Dvě stě roků tady žiju, a nespatriil jsem ani ptáčka, ani živáčka, ještě nikdo se pro kouzelnou vodu do takové dálky nevypravil. Ale abys neřekl, pomohu ti taky. Vezmi si tuhle píšťalu. Stačí zapískat, a sesype se i nejvyšší hora. Když zapískáš podruhé, vyroste znovu až k nebi.“

Princ vzal píšťalu a poděkoval. Když odcházel, stařeček za ním ještě volal:

„Zajeď k mému nejstaršímu bratru, dostaneš dárek i od něho.“

Na třetí den kvečeru přistáli s korábem u nejstaršího stařečka, bílé vousy mu splývaly až k zemi.

„Kam ses to, princí, pustil takovou dálku?“

„Hledám pro otce omlazující vodu, dědečku.“

„Slyšel jsem o ní, s kouzelným veslem a s píšťalou se k ní dostaneš. Já ti dám jako dar tři lahvičky. Až najdeš studánku a nabereš z ní do první, bude v lahvičce místo vody myš. Zahod' ji. Nabereš do druhé – a uvidíš místo vody hada. Zahod' ji taky. Teprve v třetí lahvičce zůstane voda čirá, a tu si schovej!“

Princ poděkoval a pustil se po moři dál. S kouzelným veslem připluli před svítáním k ostrovu a na tom uviděli horu ještě vyšší, než byla hora tří stařečků. Skrývala lidem

cestu ke kouzelné studánce. Ale stačilo zapískat na píšťalu, a sesypala se, jako by byla z písku.

Princ vzal s sebou jednoho z vojáků a šel hledat studánku s omlazující vodou. Našel ji brzy: Nabral poprvé, a místo vody měl v lahvičce myš. V druhé měl místo vody hada. Teprve když nabral potřetí, byla v lahvičce čirá voda a princ ji zastrčil co nejhloběji do kapsy.

Už se chtěl vrátit na koráb, ale tu za sesutou horou vyšlo slunko a princ uviděl, že stojí v zahradě krásného paláce. Stěny měl zlaté a stříbrné a tolik se ve slunci třpytil, že jeho krása chytila prince za srdce. Říká udiveně vojákovi:

„Tomu paláci se ani ten náš doma nevyrovná! Počkej tu na mě, půjdu se podívat, komu patří.“

Došel k paláci, otevřel si bránu a vstoupil do komnat. V první leželo stříbrné seno, ve druhé zlaté žito a plné pytle zlaté pšenky, ve třetí stál stůl s třemi lahvemi vína a s třemi bochánky. Teprve když princ upil z lahví a odkrojil z každého bochánku, spatřil na lůžku z vzácného peří spící pannu. Vlasy měla zlaté a byla tak líbezná, že princ málem zapomněl na koráb i na kouzelnou vodu pro starého otce.

Snažil se zlatovlásku probudit, mluvil na ni, ale spala dál. Vzal si tedy aspoň na památku jeden zlatý vlas a vrátil se s vojákem na břeh. Koráb obrátil zpátky k domovu a cesta mu teď po moři rychle ubíhala. Stačilo ponořit veslo do vody, a loď urazila tisíc mil.

Na jednom z ostrovů nedaleko otcova břehu uviděl princ oba starší bratry. Před lety tu ztroskotali se svými koráby a na kost vyhublí vyhlíželi zachránce.

Princ je vzal na svůj koráb, pohostil je a nezapomněl se pochlubit, že veze otci omlazující vodu.

To nemohli závistiví bratři přenést přes srdce. Když princ po večeri únavou usnul, vzali mu z kapsy lahvičku s kouzelnou vodou a podstrčili mu jinou. Byla navlas stejná, ale voda v ní byla obyčejná, kouzlo v sobě neměla.

Přijeli domů a nejmladší syn běží k otci:

„Tatínku, přinesl jsem vám vodu, jakou jste si přál.“

Starý král se vodou umyl, ale hlava mu zůstala bílá jako dřív.

Tu řekli starší bratři:

„Vždyť je to hlupák, otče! Vždycky jsme to říkali.

Čarovnou vodu máme my.“ Dali vodu otci, ten se umyl, a hned omládl, že byl k nepoznání.

Král se starším synům odměnil, jak slíbil, rozdělil mezi ně půlku království, ale nejmladší syn mu nesměl na oči, zanevřel na něho. Vykázal hlupáka do husího chlívku, často mu ani najíst nedal a pomalu na hloupého syna zapomněl.

Ale za rok a den zakotvil u královského paláce koráb a vystoupila z něho zlatovláska, kterou tu nikdo neznal. Vyslala ke králi posly se vzkazem, že si přijela pro ženicha, který má její zlatý vlas. Ať prý jí král vydá svého syna, který si před rokem nabral omlazující vodu v její zahradě.

Marně chtěl král na starších synech zlatý vlas, žádný neměli. Volky nevolky museli s pravdou ven a přiznali se, jak obrali spícího bratra o lahvičku s kouzelnou vodou.

Král si dal zavolat nejmladšího syna z husího chlívku, a když u něho uviděl zlatý vlas, vyhnal starší syny s ostudou z paláce a nejmladšího vypravil s královskými poctami na dalekou cestu. Princ nasedl na koráb zlatovlásky a s čarovným veslem od stařečka byli v jejím paláci za několik dní.

Žili si tam šťastně a v samé radosti. Za rok se jim narodil zlatovlasý synáček a jejich radost byla ještě větší.

Jednou se synek rozplakal a nedal se ničím utišit. Princ mu nakonec podal kouzelnou píšťalu, která bořila a stavěla hory, a když dítě ztichlo, vydal se na lov.

Vrací se z lovu a očím nevěří. Místo paláce se tyčí jako dřív vysoká hora, vrcholek se jí ztrácí v nebi. Synáček nejspíš zapískal na píšťalu a připravil chudáka prince o štěstí.

Princ si v tom žalu vzpomněl, že mu žena vyprávěla o svých kmotříčkách, které žijí v lese na ostrově, a vydal se je hledat.

Šel, šel, až přišel k malé chaloupce na kuří noze. Stála v mechu jako hříbek s hnědým kloboukem a dívala se na svět jediným oknem. Před chaloupkou pobíhá myška, hlídá a nikoho přes práh nepustí. Ale to už vyšla bělovlasá stařenka s očima, které hladily, a zvala prince dál.

Pověděl kmotříčce o svém neštěstí a prosil o pomoc.

„Dám ti svou myšku, jinou pomoc nemám. Jen běž klidně za ní a nespust' ji z očí, ostatní se ukáže.“

Princ se vydal s myškou na cestu. Šel, šel, až přišel na palouček a uviděl chaloučku na kuří noze. Byla stejná jako první, stála v mechu jako hříbek a dívala se na svět jediným okýnkem. Jenom před zápražím hlídal místo myšky had. A z chaloupky už vyšla bělovlasá stařenka s očima, které hladily, a zvala prince dál.

Pověděl jí o svém neštěstí a kmotříčka povídá:

„Ode mne dostaneš hada, jinou pomoc nemám. Jen běž klidně za ním a za myškou a nespust' je z očí, ostatní se ukáže.“

Princ šel za zvířátky a docela na konci lesa našel chaloučku nejstarší kmotříčky. Ta jako by už čekala

na zápraží. Pohostila prince a ten jí pověděl o svém neštěstí. Kmotřička mu darovala kocoura, který jí hlídal chaloupku.

„Když ti k píšťale nepomohou tahle zvířátka, nepomůže ti už nikdo na světě.“

Princ se vracel se zvířátky k hoře, ale v cestě jim leželo velké jezero. Co jen si počít? Princ se posadil na břeh jezera celý nešťastný, ale zvířátka si hned věděla rady.

Kocour vzal myš s hadem na záda, přeplaval s nimi na druhý břeh a potom vylezli na vrchol hory, který se ztrácel v oblacích. Tam říká kocour myšce:

„Vyvrtej díрку, had proleze do paláce a přinese mi píšťalu.“

Myška se pustila s chutí do práce, vyvrtila díрку a had také nelenil. Prolezl dírkou až do paláce, našel tam píšťalu a přinesl ji kocourovi. Z hory dolů se už zvířátkům lezlo veseleji. Na břehu jezera si dal kocour myšku s hadem na záda, píšťalu vzal do zubů a plaval přes vodu. Jenže myška samou radostí, že mají vyhráno, běhala kocourovi po hlavě, ten ji chtěl napomenout, ale pustil přitom píšťalu a voda se nad ní zavřela.

Princ se na druhém břehu píšťaly nedočkal. Zvířátka vylezla z vody celá posmutnělá, však připravila prince o poslední naději.

Najednou dostal kocour nápad:

„Netrap se, princí,“ říká, „ještě není všechno ztraceno.“

A chytil v písku na břehu starého raka. Držel ho v tlapách a dělal, že mu chce ukousnout hlavu.

„Nezabíjej mě, kocoure, mám na dně jezera malé děti,“ prosí rak.

„Ať najdou píšťalu, co mi tam spadla, a pustím tě.“

Račí děti se daly do hledání a princ se zvířátky nemuseli čekat dlouho. Nejmenší z ráčků vynesl na břeh píšťalu, kocour ji podal princovi, ten zapískal a hora se sesypala, jako by byla z písku.

Princ pospíchal do paláce, kde už ho vyhlížela zlatovlasá žena se synkem. Píšťalu schovali do komory a pak tam všichni šťastně žili s myškou, hadem a kocourem. Ve dne se radovali, v noci spali a ještě dlouho kralovali na kouzelném ostrově.

PÁN Z KOCOUROVA

Jeden hospodář měl starého kocoura a ten si už ani na myši netroufal. Co s ním? Hospodář se jednou vypravil do lesa na dříví a milého kocoura vzal s sebou. Nebude ho přece nadarmo živit! To ať si raději běhá po lese. Kocoura tam nechal a vrátil se domů sám. Kde se vzala, tu se vzala, přiběhla ke kocourovi liška a vyzvídá na něm:

„Copak jsi zač?“

Kocour měl odpověď pohotově:

„Jsem pán z Kocourova.“

To bylo něco pro lišku!

„Nehledáš náhodou nevěstu? Hned bych si tě vzala za muže.“

Kocourovi se nevěsta líbila. Liška ho zavedla do své chaloupky a podstrojovala mu, jak nejlíp uměla. Když chytla slípku, ani neochutnala, jenom pířka oškubala a přinesla ji kocourovi domů.

Jednou potkal lišku zajíc a říká:

„Lištičko, přijdu k tobě na návštěvu.“

Liška nechtěla ani slyšet.

„Mám teď u sebe pána z Kocourova, roztrhal by tě.“

Zajíc řekl o pánu z Kocourova vlkovi, medvědovi a divokému vepříku. Jednou se na pasece sešli, dali hlavy

dohromady a radili se, jak to udělat, aby jim liška pána z Kocourova ukázala. Nakonec je napadlo:

„Pozveme je na oběd.“

A hned si začali rozdělovat práci. Vlk se nabízí:

„Já dojdu pro maso, to nesmí v polévce chybět.“

Divoký vepřík slibuje:

„Já seženu červenou řepu a brambory.“

Ani medvěd se dlouho nerozmýšlí:

„Já přinesu med, třeba jim přijde k chuti.“

Zajíc nezbylo než doběhnout pro zelí:

„Jedna hlávka snad bude stačit.“

Nanesli všeho a dali se do vaření. Když měli oběd hotový, byla tu nová starost: kdo půjde pozvat pána z Kocourova na oběd?

Medvěd se bránil:

„Co když po mně skočí? Daleko neuběhnu!“

Vepřík se vymlouval:

„Mně se taky špatně utíká.“

Vlk zase naříkal:

„Mně už nějak neslouží oči.“

Tak musel jít s pozváním zajíc.

Přiběhl k liščí chaloupce. Liška zrovna vyšla a uviděla ho, jak panáčkuje přede dveřmi.

„Co tu chceš?“

Zajíc vyřizuje:

„Vlk, medvěd, divoký vepřík a já tě zveme s pánem z Kocourova na oběd.“

Liška ochotně slíbila:

„Přijdeme, ale všichni se schovejte, nebo vás pán z Kocourova roztrhá.“

Zajíc přiběhl zpátky k zvířátkům a hlásil: